

MARINADA

Comiat i deixa de l'any 1919

S'ha produït una mena de consentiment de la feblesa en fer-se el balanç de l'any 1919.

I ha estat acceptada per bona la conclusió dels qui han volgut imposar-nos l'obsessió dels problemes socials com un afebliment del nacionalisme català.

Catalans desarrelats que en el servei de les corresponsalies de la premsa castellana guanyen la facilitat brillant d'històries de la banalitat efimera; assabentaven un dia i un altre dia l'opinió, dels malastres que allunyaven els barcelonins de la capital i descòmpartien les famílies; de la crueltat amb que nosaltres mateixos emmatzinàvem el nostre patrimoni espiritual; del pesombre que ens enterbolia la ment i no ens deixava pensar res que no fos. — ¿Oï anirem a parar?—, ni ens deixava fer res que no fos preguntar-nos els uns als altres amb misteri adolorit i punyent: Què passa?

I en mig de tot aquell batibull els únics enderiats eren alguns catalans sense pàtria i sense llengua que, de tant voler escoltar, havien perdut el bon govern de les oïdes i de tant voler exercitar una generositat enciclopèdica, havien perdut el seny rector de les coses immediates i cenyides a la concretesa de cada moment i de cada activitat.

I ja veieu: els homes de professió espiritual, acusats sempre de viure fora de la realitat, donaren de seguida, sense equívocs i sense jocs d'opurtunisme, el to de la veu amb què la consciència catalana expressava la seva equànime totalitat de comprensió, acceptant totes les possibles situacions dels conflictes socials, totes les transformacions necessàries del règimen del

treball i de l'organització de la propietat, sempre a condició que per damunt de tot regís la lliure sobirania de la intel·ligència.

En Bofill i Matas digué a les joventuts catalanes aquest missatge. LA REVISTA el perpetuà i el popularitzà. Els nuclis juvenils dels nostres professionals de les arts lliures i dels estudiosos, l'enfortiren amb l'exemple d'una continuació sense desercions.

Si els desvagats i els porucs de trobar-se sense utilització concreta fora del dilettantisme, preguntaven—què passa?—, no mancaven a Barcelona totes les hores del dia Biblioteques obertes i lectors perseverants; laboratoris en ple treball i obrers de l'esperit en plena producció.

El gramàtic ens allionava, com si la pau i la justícia del món radiquesin en les seves especulacions; el poeta creava com si el lirisme fos la solució del govern; l'arqueòleg posava una febre, paradoxal d'esdevenidor en les seves investigacions; i tots, el mestre i el deixeble, l'home de ciència i l'home dels oficis de la bellesa es convertiren en l'estol servidor de la nostra integritat normal, de manera que als mutiladors de totes bandes no els fou possible destorbar la continuïtat de l'esperit.

Aquella era la ciutat nostra i era també la eficàcia del nostre renaixement.

Els limitadors, els servents d'un partidisme de classe, emmatllaven per a les baralles llurs una llengua forastera que ni recollir podia la veritat de llur banderia. L'agravi i la protesta es produïren amb una mateixa artificialitat.

Mentrestant, uns homes racialment catalans rebien amics estrangers i els acompanyaven a veure la Universitat nova i l'Institut; concertaven la publicació d'antologies catalanes amb les cases editorials d'Anglaterra i d'Itàlia i d'Alemanya i de França, seguien els dalers dels amics de la independència de l'esperit i la poda classicisat dels partits anomenats de la intel·ligència; s'apassionaven per el moviment dels inconformistes irlandesos, i per les recerques de les noves possessions arreu arreu; aplegaven indicacions i detalls dels llibres nous i de les noves revistes, cercaven correspondència amb tots aquells qui podien aportar a Catalunya una guspira de la gran flama que purifica i renova.

Tot això en català i per la glòria de Catalunya; cada dia i perquè l'endemà, sense haver fet parencia ramblejaire de burots de veïnat, poguessin dir que no tot eren bombes i crims i persecucions i delacions i dictadures a Barcelona; perquè el comiat de l'any 1919 no ens prengué els lligams de la continuïtat que són el guany de les noves generacions.

Perquè si els que tenen la responsabilitat encara ens fan acusació de més de dos-cents assassinats de caràcter social en un any, aprenguin tota la simplicitat de la nostra resposta recordant-los el centenar de llibres cata'ans publicats aquell mateix any, els milers de lectors de les noves Biblioteques fundades a Catalunya, i els adeptes nous de les escoles catalanes. Funda-

cions i premis culturals i pensions a l'estranger; la Gramàtica d'En Fabra i la traducció de *L'Odyssea* per Carles Riba i dels *Diàlegs de Llucià* per En Ferràn i Mayoral; el breviari del contentament de la nostra plenitut que és el llibre de *Les Gràcies de l'Empordà* d'En Pere Corominas L'estalvi i la superfluitat. Els treballs històrics d'En Miret i Sans i d'En Ferràn Soldevila; els estudis nacionalistes d'En Rovira i Virgili i la mercé d'immortalitat amb què Deu acollia la juvenesa de Joaquim Folguera afavorint-nos per conhort d'ell amb la revelació de nous poetas joveníssims com l'Antoni Closas, Na Mercé Tobella i En Robert Maynou i amb la de prosistes com En Tomàs Garcés i l'Isern que no deixaran sola la vida dels Pla, dels Santamaria i dels Ferrando; les noves revistes dels adolescents; *L'Instant*, *La Consola*, *Mar Vella*, *Terramar*; el daler d'ordinació i el sentit de plasticitat vivent amb què han engrandit la valoració de les lletres i de les arts i el contingut ètic de la nostra política de raça comentaristes com En Josep Plá, En J. Llorens Artigas, En Manuel Reventós i En Ramon Rucabado. La capacitat de grandesa exigida per homes com En Josep Aragay que ells tots sols infantarien una ciutat; els qui ens servaven la gràcil agilitat marinera per l'exercici de les més gosades tamborelles gimnàstiques com En Foix i els que farien, com En J. Salvat-Passeit el miracle d'harmonitzar un poema futurista en un ventall de la Barcelona d'Emili Vilanova; els de *Nostra Parla* i els de la *Catalana d'estudiants*; els que rectificaven com En Josep M. Junoy, quan rectificar no és facilitat personal sinó una victòria unànime de Catalunya.

Tanmateix, no és pas trist el comiat d'un any de tan bona deixa.

Totes aquestes coses retretes són les que callaven tots aquells que la glòria la deixarien en el testament i que d'un imperatiu cridaner n'esperen la màxima mercé que no havem merescut encara i que no mereixerem fins que els guaites de la cantonada sàpiguen vigilar l'eternitat i sàpiguen trobar la també en la humilitat anònima de la repetició tan com en la folia arborada de la invenció.

Que si Catalunya no existís, ens la creariem nosaltres.

J. M. LOPEZ-PICÓ

La vida de Francesc Petrarca

escrita per ell mateix

(*Continuació*)

La supèrbia vaig conèixer en altres, però no en mi; i bé que jo so estat sempre home de poca valor, encara de menys vaig tenir-me en mon judici. La ira va danyar-me sovint, a altres mai. Fui freturós de l'amistat honesta i de conservar-la fidelment. El meu ànim fou menyspreador ultra manera; mes, francament, jo me'n glorio, perquè so amant de dir el ver, molt prest a oblidar totes les ofenses i tenacíssim en recordar les favors. En la familiaritat dels prínceps i dels reis, i en l'amistat dels nobles, fui, fins a produir a d'altri enveja, molt venturós. Els reis més grans, i de la meva edat, m'estimaren i m'honoraren; no sé el perquè. I amb alguns d'ells fui tal com en certa manera ells foren amb mi; i de la llur altesa mai ningun tedi no vaig haver-ne, i si plers.

El meu enginy fou més bo que agut i abellit a tot estudi bell i sà; però senyaladament inclinat a la filosofia moral i a la poesia. La qual en el procés del temps vaig oblidar, delectant-me en les sagrades lletres que em feren sentir la dolçor abscondida que jo per avant no havia gustada. Vaig atendre únicament, en els meus molts estudis al coneixement de l'antiguitat; puix l'edat present sempre va desplaure'm; tant, que si l'amor dels meus estimats, no hagués creada en mi una voluntat contrària, jo sempre hauria escollit d'ésser nascut en qualsevulla altra edat i no en aquesta; i així, d'aquesta oblidant me, fixar constantment en l'altra el meu esperit. Per tant, me delectaren e's historiadors, malgrat que m'adonés que no estaven en tot d'acord, però en el dubte vaig seguir aquella sentència a lo qual m'hi adueix o la versemblança de les coses o l'autoritat dels escriptors.

El meu discurs fou, com alguns digueren, clar i potent, però, segons que a mi semblà, dèbil i obscur; en el parlar corrent amb amics o familiars, no vaig posar mai estudi algun d'eloqüència; i em meravell que Cesar August hagués fet un tal estudi. Noresmenys, allí on m'aparia que reclamava altrament, o la propia cosa o el lloc o l'interlocutor, allí aguditzava l'ingeni, no sens haver fet abans el judici d'aquells a la presència dels quals havia de parlar.

Arà diré com la fortuna, o la mia voluntat, partí mon temps. A Arezzo, on, com ja he dit, la naturalesa m'havia donat a llum, vaig viure el prime-any, enc que no sencer, de la meva vida; els sis anys següents a Ancisa, poble de mon pare, a catorze milles sobre Florència, quan fou retornada la meva mare de l'exili, l'octau a Pisa, el novè i gai ebé un altre a la Gàlia Transalpina, a la riba esquerra del Rodano, a Avinyó. Allí, en la riba d'aquell riu caudalós, vaig passar l'infantesa sots la disciplina dels meus progenitors, i sots la de la meva vanitat, tota l'adolescència, però no sense grans mutacions, ja que en aquest temps vaig viure quatre anys sencers a Carpentras; petita ciutat veïna d'Avinyó, devers l'Orient; en les quals dues ciutats aprenguí un poc de gramàtica, de dialèctica i de retòrica, tot el que en l'escola sòl aprendre's, i que açò que fou poc ho compendrà el lector. Després vaig anar a Montpeller per estudiar lleis, sojornant-hi altres quatre anys, tres després a Bolonia, on vaig sentir llegir tot el cos del dret civil, en el que jo hauria progressat, com molts judicaven, si hagués prosseguit. Vaig, però, deixar tot aquell estudi, tantost com vaig ser fora de la tutela dels progenitors; no perquè no me plagués l'autoritat de les lleis, la qual, sens dubte, és gran, i plena és de l'antiguitat romana, que assats me delecta; sinó perquè l'ús n'és depravat sovint per la malícia dels homes; però em resistia a aprendre allò que no hauria volgut emprar deshonestament, i honestament a gran pena hauria pogut, i si ho hagués desitjat, fóra estada atribuïda la integritat a ignorància.

A vint-i-dos anys vaig retornar a la meva pàtria; pàtria meva dic Avinyó, on vaig demorar exiliat, en la fi de ma infantesa; ja que el costum se canvia en naturalesa poc a poc. Allí doncs, vaig començar d'ésser conegut i la meva familiaritat fou desitjada per grans personatges. El motiu de que açò s'esdevingués, ara confesso no saber-lo i meravellar-me'n; però, llavors, jo no me'n meravellava, perquè, com es de soler en els joves, jo em creia digníssim de tota honor. A la primària, vaig ésser requerit per la clara i nobilíssima família dels Colonesi, la qual, llavors, freqüentava, millor dit, il·lustrava la Cúria Romana. Vaig rebre'n tals honors aleshores certament immerescuts. Després, fui requerit de l'il·lustre i incomparable Jaume Colonna, en aquella saó bisbe de Lombez, del qui jo no havia vist par i, sens dubte no el veuré. Vaig acompanyar-lo a la Gascunya, sota els Pirineus, on passí, amb joia del protector i dels companys, un estat quasi paradisiac, així que recordant aquell temps, sempre suspiro.

D'allí retornat, vaig passar molts d'anys amb el cardenal Joan Colonna, germà d'En Jaume, no com de bracet d'un protector, sinó com del d'un pare. Encara més: semblà que érem germans estimadíssims i que jo vivia en ma pròpia casa.

En aquell temps, el juvenil delit va moure'm a viatjar per França i per Alemanya. De la qual cosa, bé que jo fingís altres causes, malgrat d'ésser

ella aprovada pels meus senyors, ne fou la vera causa del meu ardent desig de veure moltes de coses. Sol·licitament vaig contemplar els costums dels homes i delectar-me en la vista de noves terres; i aquelles coses totes, que jo vegí, vaig parangonar-les, una a una, amb les nostres. I enc que jo n'havia vist moltes i molt boniques, noresmenys no vaig menysprear el meu origen italià; ans, a dir ver, com més llunyanament viatjava, mes creixia en mi l'admiració de la meva pàtria.

(Seguirà)

Qüestions culturals

Regidors a la moderna

Ningú és digne d'ésser honorat amb el nom de regidor municipal, si no posa en son programa, com la primera de les seves aspiracions, l'educació del poble. Aquest paràgraf no és pas nostre; suprimint les paraules *regidor municipal per home d'Estat*, tindrem els mateixos mots que solia repetir, ara fa un segle, un gran propagandista i reformador de l'educació popular als Estats Units: Horaci Mann. Llavors com ara, en les terres transatlàntiques com aquí, seran sempre d'actualitat els pensaments polític-socials de l'il·lustre nord-americà. Les seves idees, lluny d'esfumar-se entre les boires del temps i de l'espai, aniran arrelant-se fins a formar el nervi de l'opinió pública, que ja comença a moure's en aquest sentit.

Convé deixar ben assentat que l'home és la cèl·lula de la Humanitat i que aquesta no serà altra cosa que ço que sia el conjunt de cèl·lules components. Si les cèl·lules funcionen normalment, amb normalitat es desenrotllarà també el cos o part del cos a que pertanyin; si elles creixen sense direcció, malaltusses o bé mal nodrides, la Humanitat es veurà empenya a seguir camins tortuosos, a viure una vida inútil o bé a obrar amb manca d'energia, amb fluïxesa d'esperit. Deure de tots és procurar que a cada una de les cèl·lules esmentades no els manqui el menester, puix de llur vigoria o decrepitud en depèn també la nostra poixança o decadència.

Deia l'Horaci Mann que aixís com una poma no era poma sinó quan era madura, un home no era home sinó quan havia sigut educat. Aquí tenim el fonament del programa per ell propagat i que nosaltres venim defensant amb fermesa. La societat necessita *homes*, no homes de naturalesa: homes de ca-

ràcter. Quan comencen a dibuixar-se en l'infant les formes rudimentàries del caràcter, és l'hora d'amtollar-les, d'orientar-les, de fer-les aprofitables.

Hauria d'ésser això tasca de la família; però, per dissort, hi ha pocs pares que, com En Maragall, vulguin o puguin cuidar-se d'una tasca tan meritòria, tan patriarcal. Es al mestre de primera ensenyança a qui toca omplir aquest buit. Però, per sortir airós de son comès, precisa tenir ascendent sobre els deixebles; és necessari que el deixeble se senti atret, que cerqui amb afany la companyia del mestre, que vagi alegre i satisfet a l'escola...

Sí, que vagi a l'escola ben content. Ai! Els nens i nenes de la nostra vila no hi poden anar gaire de contents, perquè allà no hi tenen cap comoditat. Fins l'aire, l'espai, la llum i el sol, tan indispensables a llur creixença, se'ls escatima, pobrets! Mes, tingueu una mica de paciència, que ja hi ha algú que pensa en vosaltres i vol donar-vos ço que necessita el vostre tendre cos i la vostra intel·ligència jovençana.

El dia 8 del mes que som aniran a Casa de la Vila nous regidors. Molts problemes els trobaran resolts per llurs antecessors. Com que només hi veuran el de l'edificació escolar sense solució, llur amor propi els farà estudiar immediatament la manera de resoldre'l. I d'aquesta faisó, obraran com a bons palamosins i com a regidors a la moderna.

T.

Llibres

EL MEU PARE I JO, de Josep M. Lòpez-Picó

Excel·lent poema original. Quan l'autor, mestre en poesia, hi canta la dolor humana, fa sentir una emoció sublim. L'expressió és perfeta i nova

Sento una veu:

- Amb aquest pas de bona voluntia,
si la pressa no us crida, a on aneu?
- I vós qui sós?, jo dic a qui em saluda.
Que us vegi per respondre, no us fa el preu?
- Troballa amb preu serà mercè perduda.
- Veu sense rostre, agravi d'amistat.
- Us cal senyal, per fer-me coneguda?
- Em cal que fóssiu viva al meu costat.
- Enderiat poeta ! La presència
sós vós qui la doneu, i el comiat.
- La forma vull; el palp de l'evidència.
Veu fosa en l'aire fa un ressó mesquí.
- Creeu la llei que obliga a l'obediència.
- La forma vull, que no em fugis d'aquí.
- Digueu-me el nom, que és ma figura nada.
- Déu, jo finia. I el silenci: Sí.

*
* *

—Que és dolç pensar que la muller t'espera!,
el pare diu quan som davant de casa.
Tu no saps, fill, la noble feina d'ella
entre dos tràfecs mesurant la calma,
com el pagès que, quan reposa, sempre,
amb la mirada vigilant, abasta
a l'un costat tota la feina feta,
i a l'altre l'esdevenidora tasca.
Només quan moren saben dir: «Estic llesta.»
Això aprenguí quan es morí ta mare,
i d'ella t'he servat aquesta herència:
la meva autoritat, la llar honorada,
i per als fills dels fills la meva llengua.

òpera. Jo era un jove compositor amb el cap ple d'il·lusions i tenia fixades totes les meves esperances en l'obra que tenien d'estrenar. Però faltava trobar un bon violinista per poder interpretar la meva òpera; i aquest fou el que tu tens ara al davant. L'estrena assolí un èxit immens, jamai vist, i compartírem la glòria nosaltres dos; i ens mig de les ovacions que el públic, entusiasmat ens tributava, va néixer la nostra amistat.

Prengué la paraula el vell violinista:

—O.....! i que me'n recordo d'aquell jorn—contestà. El triomf va ésser per tots dos, per vós el primer... però per mi el darrer. Vaig caure malalt i al reparèixer després de molt de temps vaig ésser rebut amb indiferència pel públic egoista. D'ençà d'aleshores he anat baixant els graons de l'escala de la glòria conquerida, fins arribar avui en que visc dels miserables cèntims que, tocant cuplets i sarçueles, me donen pels cines i cafés.

El vell va callar per un moment i, prenent noves forces, continuà:

—La primera vegada vàrem separar-nos triomfants tots dos; avui la casualitat ens ha fet trobar altra volta, jo decaigut i pobre, vos immortalitzat per les vostres produccions. Per això en moltes nits sento un plaer inexplicable, al tocar les coses que em recorden jorns de glòria i llorers per mi guanyats, que contrasten amb aquesta vida que ara porto en mig de l'indiferència pública.

I en ésser aquí, el violinista, no podent reprimir-se més, esclatà en un plor, ofegant sos sanglots amb les mans per amagar-nos la seva feblesa.

En Vilerò el consolà com pogué, tot dient-li:

—No ploreu més, amic; els jorns de penes ja són passats. Vindreu a viure amb mi i així compartirem les nostres alegries i les nostres tristeses recordant les èpoques glorioses i adverses de la nostra vida. Accepteu?...

En Joan d'Armeli aixecà la testa i contestà signant son instrument:

—I el meu violí...?

—El vostre art no el deixareu—respongué en Vileró;— tornareu a tocar en els teatres amb la meva protecció. Així us encoratjareu i la vostra joventut rebollarà en el vostre cor i amb ella el vostre instrument tornarà a vibrar com abans, arravatant els aplaudiments a la multitud.

El violinista, admirat, no volent donar crèdit al que ses orelles escoltaven tement ésser joc d'al·lucinació, sols pogué mormolar amb veu tremolosa:

—O mercés... mercés...

I un nou sanglot li ofegà la veu.

L'espelma s'era apagada. En mig del silenci de la terra dormida, les nostres figures se destacaven en la foscor de la cambra, pels raigs de llum que la lluna ens enviava entre els vidres de la finestra.

Flor de magnòlia

A la gentil palamosina Na Roseta Cruañas

Flor de magnòlia blanca de puresa.
 Flor virginal que et bades ben fraganta.
 El sol esporugit tantost te besa
 parpelles clous amb fulla verdejanta.
 Ets blanca com la neu que al cim s'aguanta.
 Ets fina com la mà d'una marquesa.
 Ets pura tal com ànima de santa
 que se recull humil, de Déu promesa.
 Als ulls dels homes mostres ta faç alba,
 i enflaires la planúria i la carena
 i el bell cor de la ciutat festosa.
 I si, irreverent vianant, ses mans te posa
 devens mustiua, flonja, groga i balba....
 Com verge maculada et mors de pena!

La monja enamorada

AVE FENIX

Capvespre. Hostia d'aur és sol morent.
 La tarda fina tota llangorosa.
 Aroma suau de roses i mimosa
 exhala l'horta del mongí convent.
 Brunz la campana monacal. Fervent
 s'apropa al finestral la sor curiosa.
 I clama en soliloqui, melangiosa,
 un plany d'amor somort, rebrot dolent.
 — Senyor! Aimí a un benplantat donzell.
 Mes mon amor, un jorn, partí a la lluita.
 I ans fiu-li un ardent bés, a corre-cuita....
 I torba, son record mon cor novell.
 En esta hora, Senyor, d'enyor encès
 sento, en ma carn, amors del fervid bès!

SIXT VILÁ

Ciutat immortal-Gener-1920.

Crònica local

Hi ha qui sent una respetuosa veneració envers els aforismes, car ells representen la saviesa del nostre poble, i no deixa passar la més lleu ocasió sens donar una mostra de la seva vocació decidida. Així nosaltres enguany no podem passar la festa de la Candelera sens recordar aquella dita:

Si la Candelera plora
el fred és fora;
Si la Candelera riu
el fred és viu.

i com que el temps que fa des d'una llarga temporada no pot ésser més agradable, hom tem que encara tindrem de bufar-nos els dits per allò de que, sol ni gel no queda al cel, com deien els nostres avis.

El Sindicat establí una cuina popular on donava menjar a les famílies necessitades amb els utensilis que li ha facilitat l'Ajuntament. La durada és estada de vuit dies escassament.

Es arribat el vapor americà «Mercer» tenint d'entornar-se'n de buit per no haver-hi la càrrega preparada a causa de l'actual conflicte social; també son vinguts els vaporets «Temerario» i «Luís» carregant les mercaderies del moll que deixà el «Roger de Llúria».

Per formar l'Ajuntament han estat nomenats per l'article 29 En Lluís Sais i N'Eduard Sais, nacionalistes; En Ramir Pages i En Josep Juera, catalanistes; En Pere Lloveras i En Josep Jordà, federals i En Manel Albalat i En Baldomer Darder, radicals.

Gran gentada acut al Camp d'Esports a presenciar el partit de fútbol entre palamosins i figuerencs. Son vencedors els primers rebent, al final, una ovació.

El dilluns dia 9 a primeres hores del matí i durant tot el dia en totes les fàbriques s'hi notava extraordinària concurrència d'obriers a inscriure's per reprendre el treball. Alguns començaren el mateix jorn; a altres se'ls avisà per a l'endemà i poc a-poc ha anat normalitzant-se la vida feconda després de sis setmanes d'inacció. Dissortadament l'horrorós desnivell dels canvis que pesa sobre el comerç en general privarà la fabricació de desenrotllar-se com deuria a fi de recompensar en lo possible el temps malaguanyat que havem perdut. Son molts els obrers que passen a França en recerca de treball.

A l'allistament de quintes per al sorteig d'enguany hi figuren 55 joves; i al de matriculats de Marina del tros de Palamós, 28.

Es estat breus dies entre nosaltres Mossen Fèlix Paradedà, rector que fou d'aquesta parròquia.

Els arbres del passeig estan passant pel dolorós trànsit de la poda.

Enguany no ha pogut sortir l'efigie d'En Carnestoltes a ganyotejar. Desat a la capsa, eixirà l'any vinent amb més soltura que mai, si no l'atre vessen lluites socials com la darrerament passada. Quinze dies més tard i tal vegada, hauria provat d'estirar les cames. Però el seny ha imperat. Qui pensa en disfresses i caretes quan l'èxode emigratiu és d'una magnitud esvaradora? Qui desitja llençar diners, quan el poc que corre ha d'esser per pa? Però es vist, que la dolor en la multitud s'esvaeix ràpida, i que quan comencen de rodolar duros, rodolen per a totes les diversions. El segon diumenge de Quaresma, a la tarda, el «Teatre Carme» s'omplí fins produir un sobrepuig de 200 duros. I tot per veure la representació de «Los Calabreses» i «La niña de los besos», per companyia que tenia —al menys en sa primera aparició— molt que desitjar. Hi havia fam de teatre, després de's molts mesos de dejuni.

Un temporal desfet de Llevant creà un espectacle imponent. Sota el Padró, les ones sembraven muntanyes: omplien el rocam d'un mar d'escuma. En l'escollera de contenció hi causà greus desperfectes, com també sofriren moltes barraques de les platjes de la part llevantina. Dins el port, no hi havia res a témer. La nostra badia està ben rredossada del llevant. Qui es veié amb delit de transitar en els carrers i vies fangosos, va córrer fins arran del ruixim. La mar, en son regirament, escopí a les platjes llargues tofes d'alga i fins algun peix no petit: la singular pesquera valgué diners a l'activa persona qui la feu.

Hem arribat al temps dels espectacles aeris: per la novetat i lo gratuïts fan córrer molta de gent. Vingué, a títol d'excursió, el biplà E H, N.º 3, construït en els Tallers Hereter S. A., pilotat per En Josep Canudas. En voler empendre el retorn, defraudà la il·lusió de tot el poble; no pogué volar per estar sobre sorra. Volà, el jorn següent. No fa poc que els mes entusiastes esperaren frissosos la pregonada vinguda d'un aviador; però aquest com, si fent el tort, hagué por de rebre, va passar de llarg però a una molt considerable altura.

En el port, una novetat: vingué el pailebot «Mirótres» de Barcelona, construït amb ciment armat.

Morts! En Lluís Gubert, ex-conceller municipal, persona d'infinides simpaties. El trist motiu ha fet venir a sos fills Lluís i Rossend.

En Rossend Capellà, pare dels dos joves professors palamosins.

Mossèn Josep Bruñol, vicari de Salt.

Al Cel siguin.

Es interessant el moviment caritatiu de la Conferència de Dames de St. Vicens de Paul. Entrades: 3492 pessetes. Sortides 3312.

Sport

Fut-bol

El campionat d'enguany va seguint el seu curs.

Res de particular hi ha per a ressenyar tota vegada que els dos partits que tenien de celebrar-se entre l'Ateneu Palafrugellenc-Palamós, i Ateneu Deportiu-Unió Sportiva no s'efectuaren per haver cedit els punts l'Ateneu Palafrugellenc i l'Unió Sportiva al Palamós i Ateneu Deportiu respectivament.

L'incògnita sobre qui serà el Campió d'aquesta província deurà desfer-se el dia 7 d'aquest mes entre el Palamós i l'Ateneu Deportiu.

Ambdós clubs van esperançats en la victòria i l'entusiasme que regna, fa preveure que el dia 7 veurem un verdader partit de fut-bol.

El nostre optimisme augura una esclatant victòria pel Palamós F. C.

Desitjosos esperem el partit per a poder ressenyar-lo i cridar a ple pulmó ¡tres hurras per al Palamós F. C., campió de la Província de Girona!.

Quadre del Campionat de la Província de Girona.

CLUBS	P. J.	PARTITS			GOALS		PUNTS
		G.	P.	E.	a-favor	en-contra	
Ateneu Deportiu	5	3	1	1	6	2	7.
» Palafrugellenc	6	2	4	0	2	3	4.
Palamós F. C.	5	3	2	0	9	9	6.
Unió Sportiva	6	2	3	1	6	9	5.

JOSEP FRANCH.

Moviment del port durant el mes de Febrer de 1920

ENTRADES		TONELATGES	SORTIDES		TONELATGES
Vapors	9	2.907	Vapors	9	2.907
Barcos de vela	6	369	Barcos de vela	6	369

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Febrer de 1920

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
85	7.367'37	45	8 745'66	4

Registre civil

Mes de Febrer

Naixements.—1, Josep Matamala i Cotchu.—2, Suñé i Querol.—3, Josepa Lluís i Martinech.—4, Soler i Monforte.—5, Ferrer i Torralba.—6, Maria Josepa Sosa i Martorell.—7, Marcha i Pedrosa.—8, Concepció Juriol i Bragado.—9, Vilar i Sala.—10, Monllor i Montiel.—11, Pareras i Rocas.—12, Victoria Felip i Rissech.—Total 12.

Defuncions.—1, Deugràcies Brunet i Barceló, 61 anys.—2, Lluís Gubert i Bassols, 65 anys.—3, Catarina Danés i Brugada, 84 anys.—4, Rita Cama i Planas, 64 anys.—5, Carolina Trill i Galí, 67 anys.—6, Teresa Batet i Riera, 74 anys.—7, Josepa Crosa i Pellicer, 31 anys.—8, Angel Espadaler i Casagran, 10 mesos.—9, Rossend Capellá i Mercader, 53 anys.—10, Adela Ponsatí i Font, 55 anys.—Total 10.

Matrimonis.—1, Joan Diego Morata i Marín amb Lola Texidor i Pagés.—2, Celestí Romaní i Rosés amb Raimunda Sentis i Pastó.—3, Florenci Palet i Ponsatí amb Concepció Lavasier i Aleix.—4, Arcadi Moradell i Quintana amb Francesca Catalá i Lladó.—5, Joan Cros i Comas amb Blanca Blanco i Blanco.—Total 5.